

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 363/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., I., zastúpenej spoločnosťou s ručením obmedzeným Š., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. J. Š., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 48/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 48/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„K začatiu stíhania v predmetnej trestnej veci došlo ešte v roku 2002 a to na základe písomného trestného oznámenia právneho predchodcu sťažovateľa, vtedy ešte akciovej spoločnosti P., ktorá zistila neoprávnený predaj leasingových vecí zo strany ich užívateľa J. R.

V priebehu vyšetrovania vykonávaného Okresným úradom vyšetrovania Bratislava I si uplatnila poškodená organizácia tiež svoj zákonný nárok na náhradu škody v celkovej výške 1.886,136 Sk.

Napriek skutkovej a právnej nenáročnosti veci trvalo jej objasňovanie štyri roky, čo nezodpovedá akejkol'vek rozumnej dĺžke vykonávania takéhoto dokazovania a nespĺňa zo žiadneho hľadiska kritérium primeranosti dĺžky trvania v zmysle čl. 6 ods. 1 vety prvej dohovoru.

Po vážnych a ničím neodôvodnených prietahoch v prípravnom konaní bola v roku 2005 podaná obžaloba na Okresný súd Bratislava I.

Okresný súd Bratislava I bol v predmetnej veci opakovane krátkodobo i dlhodobo nečinný, čo nemožno z jeho strany ničím ospravedlniť, pretože okresný súd 5 rokov nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal v postavení poškodeného, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru...

Okresný súd svojím rozsudkom č. k. 1 T 48/2005 uznal obv. J. R. za vinného zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, 4 tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 a to na tom skutkovom základe, že dňa 12. 6. 2001 neoprávnene uzatvoril ako predávajúci so spoločnosťou A., a. s. so sídlom..., ako kupujúcim, v sídle kupujúceho, kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli dva ťahače značky Iveco Eurostar LD 440L42TP, VIN WJMM1VSJ004161031 a Iveco Eurostar LD 440E421/P, VIN WJMM1VSJ004178276,

ktoré mal v nájme od spoločnosti P., a. s. na základe leasingových zmlúv č. 1518/1997 z 20. 10. 1998 a 1589/1197 z 27. 10. 1998, čím spôsobil poškodenej spoločnosti P., a. s. škodu spolu vo výške 1.100.564 Sk.

Za to mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 /dva/ roky, ktorého výkon mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní štyri roky.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný nahradiť spoločnosti... škodu vo výške 1.100 564 Sk s tým, že so zvyškom nároku na náhradu škody bola poškodená organizácia odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných.

Podľa § 59 ods. 2 tr. zák. bola obvinenému uložená povinnosť, aby podľa svojich síl nahradil škodu, ktorú trestným činom spôsobil. “

Sťažovateľka ďalej uviedla:

„Proti tomuto rozhodnutiu prvostupňového súdu sa v zákonnej lehote odvolali obžalovaný a poškodený, ktoré odvolania Krajský súd v Bratislave prejednal a o týchto rozhodol rozsudkom zo dňa 22. 6. 2010, č. k. 3 To 173/2009.

Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a uložení primeraného obmedzenia, ako aj vo výroku o náhrade škody a obvinenému uložil trest odňatia slobody v trvaní dva roky, ktorého výkon podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní dva roky a šesť mesiacov.

Podľa § 229 ods. 1 tr. por. súd odkázal poškodenú organizáciu na konanie o veciach občianskoprávných.

Odvolanie poškodeného odvolací súd podľa § 253 ods. 1 tr. por. zamietol.

Predmetný rozsudok krajského súdu bol poškodenej organizácii doručený dňa 6. júla 2010.

Dôsledkom rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý poškodeného odkázal na konanie o veciach občianskoprávných je to, že poškodený bol týmto natrvalo zbavený akejkol'vek možnosti domôcť sa náhrady škody voči J. R., ktorú si vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na jeho majetok, nebude môcť poškodený proti nemu už nikdy v budúcnosti úspešne uplatniť a nárokovať.

Za zmarenie možnosti priznania náhrady škody v trestnom konaní zodpovedá podľa názoru sťažovateľa prvostupňový súd, ktorý svojou dlhodobou nečinnosťou a zdĺhavým

rozhodovaním spôsobil, že v trestnom konaní nebolo v primeranej dobe a zákonným spôsobom rozhodnuté.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„1/ Okresný súd Bratislava 1 v konaní vedenom pod č. k. 1 T 48/2005 porušil právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slov. republiky a práva na prejednanie veci v primeranej dobe podľa § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

2/ sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 36.532,03 eur (1.100 564 Sk), ktoré je Okresný súd Bratislava 1 povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu

3/ Okresný súd Bratislava 1 je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným,

ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol 31. júla 2009 rozsudkom sp. zn. 1 To 48/2005, pričom v dôsledku odvolania obžalovaného aj sťažovateľky vec 29. decembra 2009 predložil Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) na rozhodnutie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 173/2009 z 22. júna 2010 rozsudok okresného súdu zrušil a sťažovateľku v procesnom postavení poškodenej s nárokom na náhradu škody odkázal na konanie o veciach občianskoprávných.

Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní až sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 9. septembra 2010 (na poštovú prepravu podanou 7. septembra 2010), t. j. v čase, keď k porušovaniu označeného práva postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať a jej právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť mohol odmietnuť aj pre jej oneskorenosť, pretože právoplatný rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 To 173/2009 z 22. júna 2010 sťažovateľka prevzala 6. júla 2010 a sťažnosť adresovanú ústavnému súdu podala na poštu, ako už bolo spomenuté, 7. septembra 2010, teda jeden deň po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažnosti (predloženie splnomocnenia na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010